Geboorte en jeugd

Segundo Jorge Adelberto Ecury werd geboren op zondag 23 April 1922. Hij was het zevende kind van de Arubaan Dundun Ecury en de Curaçaose Annie Ernst. De vroedvrouw Ma Luisa en de Engelse dokter Hopkins stonden moeder Annie tijdens de bevalling bij. Vader Dundun moest buiten de kamer op de overloop wachten. Hij liep een uur rusteloos heen en weer. Toen klonk het hartverwarmende gekrijs van een kind. Daarbovenuit galmde de luide stem van dokter Hopkins door het vertrek: "Dundun, it's a boy". En zo kwam de nieuwe wereldburger aan zijn roepnaam.

Boy Ecury was in zijn jonge jaren geen makkelijk kind. Hij groeide in een groot gezin in Oranjestad op. Vader Ecury verdiende goed geld als zakenman. Er was altijd hulp in huis en vader had zelfs een chauffeur. Vader Ecury was streng maar rechtvaardig. Wie niet luisteren wilde, moest maar kennis maken met zijn beruchte strafriem. En de twee jongsten, Boy en Nicky, konden ondeugend zijn. Boy was een echte vechters-baas. De kinderen Ecury werden door de chauffeur van de familie naar school gebracht. De jongens bezochten het St Dominicuscollege. Dit was een katholieke jongensschool van de fraters (tegenover het postkantoor in Oranjestad).
Boy ging niet graag naar school. Ook was hij niet erg gesteld op zijn onderwijzers, de fraters van Tilburg.
De fraters konden soms heel streng zijn. Er vielen dan zware straffen of rake klappen. Als leerling was je machteloos in zo'n situatie. Boy vond de straffen niet altijd rechtvaardig. Hij werd dan boos op de fraters of zijn medeleerlingen. Soms vocht hij het met zijn vuisten uit. Volgens een verhaal pakte een frater op zekere dag Boy aan zijn oor en sleurde hem uit de auto. Hij rukte zich hardhandig los en rende naar huis. De Chauffeur vertelde later aan zijn ouders wat er precies gebeurd was. Vader Ecury ging naar de frater om de problemen met zijn zoon te bespreken. Boy voelde zich namelijk beledigd en onrechtvaardig behandeld. Hij weigerde nog langer naar zo'n onrechtvaardige school te gaan. Uiteindelijk werden de jongens door vader Ecury van de fraterschool afgehaald. Hij schreef ze in op de openbare Julianaschool. De pastoor van de St Franciscuskerk was woedend. Een katholiek hoorde niet thuis op een openbare school.

In 1936 nam Dundun zijn beide zoons mee naar het eiland Puerto Rico.
Zij waren als leerlingen aangenomen op de katholieke St Augustin Military Academy, een strenge kostschool. De bedoeling was dat beiden een aantal jaren op het eiland onderwijs zouden volgen. Toen zij binnengelaten werden op het kantoor van de directeur, keek deze vreemd op. Hij zweeg enige tijd en deelde toen mee dat er helaas geen plaats was voor Boy en Nicky. Er bestond geen twijfel dat de kinderen op grond van hun huidskleur de toegang tot de school geweigerd werden. Boy voelde op dat moment voor het eerst wat **discriminatie** was.

Studie

In 1937 gingen Boy en Nicky voor verdere studie naar Nederland. Op 5 juli 1939 beëindigde Boy zijn driejarige Handelsopleiding in het Noordbrabantse Oudenbosch. In overleg met vader Dundun zette hij zijn studie in Den Haag voort. Intussen was de toestand in Europa erg zorgwekkend. Duitsland voerde toen een zeer agressieve politiek. Het had landen als Oostenrijk en Tjechoslowakije al bezet. Op 1 September 1939 viel het Polen binnen. Engeland en Frankrijk verklaarden Duitsland toen de oorlog. De **Tweede Wereldoorlog** was een feit. De Duitsers vielen, zoals je al gelezen hebt, Nederland binnen. Zij bombardeerden op 14 mei 1940 de stad Rotterdam. Toen Boy en Nicky dat hoorden, fietsen ze vijftien kilometer van Den Haag naar Rotterdam. Daar zagen zij met eigen ogen de verwoeste stad. Voor het eerst in hun leven zagen deze Arubaanse jongens ruïnes en menselijke ellende op grote schaal. Dit alles maakte een enorme indruk op Boy. Oorlog of geen oorlog, het normale leven ging toch door. Boy vervolgde zijn studie en behaalde na veel moeite zijn Praktijkdiploma Boekhouden in 1942. Hij besloot toen naar Tilburg te gaan, voor verdere studie.

Wat deden Boy en zijn vrienden in het verzet?
Zij probeerden de Duitsers op allerlei manieren tegen te werken. Mensen die gevaar liepen, hielpen zij aan onderduikadressen. Zij hielden de troepenbewegingen van de Duitsers goed in de gaten en gaven die via een zender door aan Engeland. Als zij de kans kregen, lieten zij Duitse treinen ontsporen en staken zij Duitse vrachtwagens met brandbommen in brand. Ook hielp men piloten van neergestorte Engelse en Amerikaanse vliegtuigen onder te duiken of het land uit te vluchten. Verzetsmensen pleegden overvallen op pakhuizen van de Duitsers. Zo kwamen zij aan voedsel, dekens en geld voor het verzet en de duizenden onderduikers. Soms kreeg het verzet de opdracht Duitsers en Nederlandse verraders dood te schieten.

Bij al dit soort acties was Boy betrokken. Vooral in 1944 heeft hij erg veel meegemaakt. Vrienden van hem werden opgepakt en sommigen doodgeschoten. De duitsers arresteerden zijn goede vriend uit Curacao Luis de Lannoy. Boy wilde hem met geweld bevrijden, maar dat lukte niet. Op een van zijn tochten op de motorfiets moest Boy vluchten. Al rijdend en schietend moest hij door een controlepost. Boy viel in Brabant op door zijn huidskleur. Hij moest steeds weer onderduiken en vluchten.

Boy zat vaak ondergedoken bij de familie van Dongen en die vertelt:

Hij was verschrikkelijk oplettend en precies in allerlei dingen. Hij ging naar bed, dan ging zijn pistool onder zijn kussen. En daar sliep hij op. De grap was, als je in zijn kamer ergens tegen aan stootte- en dat hoefde helemaal niet hard te zijn - dan was hij wakker en zat al rechtop. Wij werden gewoon opgejaagd. Hij leefde met de gedachte: "Elke minuut kan er wat gebeuren". Dat karakteriseerde die jongen. Als hij ook maar even een verkeerd geluidje hoorde, stond hij bij het raam te kijken...Boy was de jongen die het ruwe werk deed. Daar was hij ook de ideale figuur voor. Hij had de instelling om een bepaalde opdracht gewoon uit te voeren. Hij nam hierbij veel meer risico dan een ander. Ten eerste omdat hij het moeilijke werk deed. Ten tweede was hij gekleurd, waardoor hij meer opviel. Hij had altijd een wapen bij zich: hij nam het mee naar bed, hij had het in zijn zak, hij ging de deur niet uit zonder dat wapen... want er kon een moment komen dat hij het echt nodig kon hebben...

Gevangen

Op 5 November 1944 ging Boy in Rotterdam naar de katholieke kerk. Op weg naar zijn onderduikadres werd hij herkend en verraden. Samen met nog drie vrienden van het Nederlands verzet werd hij gearresteerd. Ze werden ondervraagd en waarschijnlijk mishandeld. Aan Boy werd voorgesteld om zijn vrienden uit het verzet te verraden. Dan zou hij vrijgelaten worden. Zijn antwoord hierop was:

In het huis van mijn ouders is er geen plaats voor een verrader.

Daarna bracht men de gevangenen naar het Oranjehotel (de gevangenis in Scheveningen). De volgende dag werden de vier vrienden voor een vijftal Duitse officieren binnengeleid. Zij werden in staat van beschuldiging gesteld. Drie werden ter dood veroordeeld waaronder Boy. Een van de vier Tonny Brantenaar kreeg uitstel van executie.